

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1002 ²	Ἦψωσις Τιμίου Σταυροῦ (Α' Κορ. 1,18-24) Τετάρτη 14 Σεπτεμβρίου 2016 πρωί (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ»

«Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Κορ. 1,18)

«**Τὸν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν**». Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία ἀπὸ τὶς λαμπρότερες ἐορτὲς τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶνε δὲ ἐορτὴ ὄχι μόνο θρησκευτικὴ ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴ. Σήμερα **ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία προβάλλει τὸν τίμιον σταυρόν**· τὸ σταυρόν, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ πῆρε ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ τὸν ὕψωσε ὡς λάβαρο νίκης καὶ θριάμβου· τὸ σταυρόν, ποῦ ἡ ἀγία Ἐλένη ἔσκαψε βαθειὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸ Γολγοθᾶ, καὶ τὸν ἀνεκάλυψε μέσα στὰ κόπρια ποῦ τὸν εἶχαν ρίξει οἱ Ἑβραῖοι· τὸ σταυρόν, ποῦ ὕστερα ἀπὸ τριακόσια χρόνια ἕνας ἄλλος ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Ἡράκλειος, πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν βαρβάρων, τῶν Περσῶν, καὶ τὸν ἔστησε ἐν τόπῳ ἁγίῳ· τὸ σταυρόν, ποῦ κράτησαν οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ οἱ ἥρωες τῆς φυλῆς· τὸ σταυρόν, ποῦ εἶνε σύμβολο καὶ σημαία τῆς πατρίδος μας· τὸ σταυρόν, ποῦ κήρυττε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Αὐτὸν προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καὶ καλεῖ τὰ πιστὰ τῆς τέκνα νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Ἀλλὰ φτάνει, ἀγαπητοί μου, νὰ προσκυνᾷ κανεὶς τὸ σταυρόν γιὰ νὰ λέγεται Χριστιανός; Καλὸ καὶ ἅγιο τὸ αἶτημα αὐτό, νὰ ἐρχώμαστε τὴν ἡμέρα αὐτή, ποῦ εἶνε μιὰ δευτέρη Μεγάλη Παρασκευή, νὰ ἐρχώμαστε στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσκυνοῦμε τὸν τίμιον σταυρόν· ἀλλὰ χρειάζεται κάτι σπουδαιότερο. Ποιὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο; Τὸ σπουδαιότερο εἶνε **νὰ πιστεύουμε**. Τί νὰ πιστεύουμε; **Στὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα Χριστόν**. Νὰ πιστεύουμε ὅπως πίστευε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτὸς σήμερα κηρύττει καὶ λέει· «Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Κορ. 1,18). Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ῥητὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε,

ἀγαπητοί μου, νὰ πῶ λίγα λόγια, γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅτι ὁ σταυρὸς γιὰ ἄλλους μὲν εἶνε μωρία καὶ σκάνδαλο, γιὰ ἄλλους δὲ σοφία καὶ δύναμις.

* * *

Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας **τί ἦταν ὁ σταυρὸς πρὸ Χριστοῦ**. Πρὸ Χριστοῦ ὁ σταυρὸς προκαλοῦσε φρίκη. Ὅπως σήμερα ἡ ἀγχόνη, ἡ λαιμητόμος καὶ ἄλλα ὄργανα θανατικῆς ἐκτελέσεως προκαλοῦν τὴ φρίκη, ἔτσι στὸν ἀρχαῖο κόσμον προκαλοῦσε ὁ σταυρὸς. Ἡ θανάτωσις διὰ σταυροῦ ἦταν **ἡ χειρότερη ποινὴ** τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Στὸ σταυρόν κατεδικάζονταν ἀποφώλια τέρατα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, μεγάλοι ἐγκληματίες, μητροκτόνοι, πατροκτόνοι, προδότες, καθάρματα τῆς κοινωνίας ποῦ διέπραξαν τὰ φρικτότερα ἐγκλήματα, τὰ λεγόμενα *εἰδεχθῆ* ἐγκλήματα. Κάρφωναν τοὺς κακούργους αὐτοὺς πάνω στὰ ξύλα τοῦ σταυροῦ καὶ τοὺς ἄφηναν ἐκεῖ ἄταφους· καὶ τσακάλια τὴ νύχτα καὶ ὄρνεα τὴν ἡμέρα ἔτρωγαν τὶς σάρκες τους.

Σ' αὐτὸ τὸν ἀτιμωτικὸ θάνατον, κατ' ἀπαίτησιν τῶν Ἑβραίων, **κατεδίκασε** ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία **τὸ Χριστόν**. Τὸν κατεδίκασαν σὲ σταυρικὸ θάνατον, **γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν**. Νόμιζαν, ὅτι ἔτσι θὰ ἔσβηνε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ὁ Ἐσταυρωμένος νίκησε. Πῶς νίκησε; Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν τὸν πίστεψαν. Γιατί δὲν τὸν πίστεψαν; Γιατί ἔλεγαν - ἔκαναν τὴν ἐξῆς λογικὴ σκέψιν· Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦταν Θεός, θὰ ἔπρεπε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ σταυρόν· ἂν ἦταν Θεός, θὰ ἔπρεπε νὰ διαλύσῃ τοὺς σταυρωτάς του μὲ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς καὶ κανεὶς νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸν πλησιάσῃ. **Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ δύναμίς του;**... Οἱ Ἕλληνες πάλι, οἱ εἰδωλολάτρες, ἔλεγαν· Ἄν ἦταν Θεός, ποιά ἢ ἀνάγκη

νά σταυρωθῆ; μπορούσε μὲ ἄλλο μέσο νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ἄν ἦταν Θεός, θὰ εὑρίσκε κάποιον ἄλλο τρόπο. **Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ σοφία του;**... Ἔτσι ὁ σταυρὸς ἦτανε γιὰ ἄλλους μὲν «μωρία», γιὰ ἄλλους δὲ «σκάνδαλον», πέτρα νὰ σκοντάφτουν. Κανείς δὲν πίστευε τὸν ἐσταυρωμένο Κύριό μας· οἱ μὲν Ἰουδαῖοι τὸν θανάτωσαν, οἱ δὲ Ἕλληνες τὸν ἀπέρριψαν. Ἀπόδειξις ὅτι, ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦρθε στὴν Ἀθήνα, στὴν πόλι τῶν ἐπιστημῶν, κι ἀνέβηκε στὸν Ἄρειο πάγο καὶ μαζεύτηκαν ἀπὸ κάτω οἱ φιλόσοφοι, καὶ κήρυξε καὶ εἶπε, ὅτι ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε, ἐκάγχαζε ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀκροατήριον, φιλόσοφοι στοῖκοί, ἐπικούρειοι καὶ ὄλων τῶν σχολῶν. Ἐκάγχαζαν καὶ ἔλεγαν· Τί λέει αὐτὸς ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος; τί ἦρθε ἐδῶ νὰ μᾶς πῆ; Γιὰ ἓνα Θεὸ ποὺ σταυρώθηκε; Ἐμεῖς τὸ Θεὸ δὲν τὸν ἔχουμε γιὰ τόσο ἀδύναμο, ὥστε νὰ τὸν περιπαίζου οἱ ἄνθρωποι... Καὶ δὲν πίστεψαν. Ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο πίστεψαν μόνο ἓνας ἀρεοπαγίτης, ὁ Διονύσιος, μία γυναίκα ποὺ λεγόταν Δάμαρις, καὶ «ἕτεροι σὺν αὐτοῖς», μερικοὶ ἀκόμη κοντὰ σ' αὐτούς (Πράξ. 17,34). Ἔτσι, λοιπὸν, ὁ σταυρὸς ἦταν γιὰ μὲν τοὺς Ἰουδαίους «σκάνδαλον», ἀδυναμία, γιὰ δὲ τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον «μωρία», κάτι τὸ ἀνόητο, ἓνα εἶδος γελοῖο.

Ἄλλ' ἐδῶ εἶνε τὸ θαυμαστό. Ἐκεῖνο ποὺ οἱ μὲν Ἰουδαῖοι τὸ ἀπορρίπτουν ὡς ἀδυναμία, οἱ δὲ Ἕλληνες τὸ περιφρονοῦν ὡς ἀνοησία, ὅσοι πίστεψαν στὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τὸ εἶδαν τελείως διαφορετικά. Οἱ μὲν ἄπιστοι Ἰουδαῖοι εἶδαν τὸν Ἐσταυρωμένο ὡς ἓνα ἄνθρωπο ἀδύναμο, ἀνάξιο τῶν προσδοκιῶν τους, καὶ τὸν περιφρόνησαν καὶ τὸν σταύρωσαν (παράδειγμα ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας)· ὅσοι ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δέχθηκαν τὸ εὐαγγέλιον, διέκριναν στὸ Χριστὸ τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο· πίσω ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἀδυναμία εἶδαν «*Θεοῦ δύναμιν*» (Α' Κορ. 1,24), κ' ἔπесαν καὶ τὸν προσκύνησαν (παράδειγμα ὁ ἀπόστολος Παῦλος). Ὁ ἴδιος διαχωρισμὸς παρατηρεῖται καὶ στοὺς Ἕλληνες - εἰδωλολάτρες. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς χλεύασαν τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ, αὐτοὶ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ δὲν εἶδαν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ γελοιοτήτα, μιὰ ἀνοησία, ποὺ δὲν ἐντυπωσίαζε καθόλου τὴ σκέψιν τους (παράδειγμα οἱ ἐπικούρειοι καὶ οἱ στοῖκοι ἀκροαταὶ στὸν Ἄρειο πάγο)· ὅσοι ὅμως ἀπὸ τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον πίστεψαν, αὐτοὶ πίσω ἀπὸ τὴν κατὰ κόσμον μωρία τοῦ σταυροῦ εἶδαν τὸ πάνσοφο σχέδιον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, διέκριναν «*Θεοῦ σο-*

φίαν» (ἐ.ἀ.), καὶ ἀσπᾶσθησαν τὸ εὐαγγέλιον μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ τους (παράδειγμα ὁ ἀρεοπαγίτης Διονύσιος).

Πῶς, τώρα, τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶνε καὶ μωρία καὶ σοφία; πῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶνε καὶ δύναμις καὶ ἀδυναμία; πῶς τὸ ἴδιο πρόσωπο εἶνε δύο πράγματα ἀντίθετα. Μὴ φανῆ παράδοξο. Θ' ἀναφέρω **δύο παραδείγματα**. Τὸ **φῶς** εἶνε τὸ γλυκύτερο καὶ ποθητότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο γιὰ τοὺς ὑγιεῖς ὀφθαλμούς, γιὰ τὰ γερὰ μάτια· γιὰ τὰ ἄρρωστα μάτια, γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν πάθει ὀφθαλμία, εἶνε δυσάρεστο· δὲν μποροῦν νὰ τὸ βλέπουν. Ἄν πάτε στὰ ὀφθαλμιατρεῖα, θὰ δῆτε ὅτι τοὺς ἀσθενεῖς τοὺς ἔχουν σὲ σκοτεινοὺς θαλάμους· διότι τὰ ἀσθενῆ μάτια δὲν μποροῦν ν' ἀντικρύσουν τὸ πλούσιον φῶς. Ὅπως λοιπὸν ὅσοι ἔχουν ἀσθενικὰ μάτια κρύβονται σὲ σκιὰς ἢ σὲ σπηλιές, κατὰ παρόμοιον τρόπο καὶ ὅσοι ἔχουν ἀσθενικὴ τὴν ψυχὴ δὲν μποροῦν ν' ἀντικρύσουν τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου. Καὶ ὅπως καὶ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ φαγητὸ δὲν εἶνε εὐχάριστο στὸν ἄρρωστο, ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ τροφή. Τὸ καλύτερο φαγητὸ νὰ δώσῃ στὸν ἄρρωστο, δὲν τὸ τρώει· καὶ τὸ γλύκυσμα ἀκόμα τοῦ φαίνεται πικρὸ. Ἔτσι καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου· σὲ ὠρισμένους εἶνε δυσάρεστο.

Ἄλλο ἓνα παράδειγμα. Θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ τοὺς **γῦπες**, τὰ μαῦρα ἐκεῖνα ὄρνεα ποὺ πετοῦν καὶ τρῶνε πτώματα. Ξέρετε πῶς τὰ κάνουν νὰ ψοφήσουν; Πᾶνε στὴ φωλιά τους καὶ ρίχνουν – τί; Ἄρωμα. Καὶ μόλις οἱ γῦπες ὀσφρανθοῦν τὸ ἄρωμα, πεθαίνουν. Ὅπως λοιπὸν τὸ ἄρωμα γιὰ τοὺς γῦπες εἶνε θάνατος καὶ ἐξόντωση, ἔτσι καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου γιὰ ἀνθρώπους διεφθαρμένους, ἀπίστους, ἀθέους, φαυλοβίους, εἶνε ἀποκρουστικὸ, εἶνε θάνατος.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἐνώπιον τοῦ τιμίου σταυροῦ **οἱ ἄνθρωποι δείχνουν ποιοὶ πραγματικὰ εἶνε**. Ὁ σταυρὸς εἶνε ζυγός, ζυγαριά, ποὺ ζυγίζει τὴν ἀληθινὴ ἀξία τοῦ καθενός, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ἐμεῖς **τί εἴμαστε ἄραγε**, ἀληθινοὶ ἢ κίβδηλοι; πιστοὶ ἢ ἄπιστοι; Ἄλλοίμονο ἂν ὁ σταυρὸς ἀφήνῃ τὴν καρδιά μας ἀσυγκίνητη.

Εἶθε μέσα σ' ἓνα κόσμον, ποὺ καὶ σήμερα περιφρονεῖ τὸν Ἐσταυρωμένο, ἔμεῖς νὰ μείνουμε **πιστοὶ** στὸ ὄνομά του καὶ νὰ εἶνε γιὰ μᾶς «*Θεοῦ δύνამις καὶ Θεοῦ σοφία*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**